

God geeft man en vrouw een eigen waarde, ook in de gemeente.

Man en vrouw in de gemeente

Je bent man. Of je bent vrouw. En volgens het scheppingsverhaal ben je samen mens. En zó - man en vrouw samen - zijn we beeld Gods. ðEn God zeide: Laat ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis... En God schiep de mens naar zijn beeld; man en vrouw schiep Hij henö (Gen. 1:26-27). Blijkens dit Schriftwoord is gemeenschap het goddelijk geheim van het mens-zijn. Hierin lijkt de mens op God, dat hij in zijn meest fundamentele tweeheid - die van man en vrouw - één is zoals de drie-enige God Eén is.

Eigen waarde.

Man en vrouw zijn beiden evenzeer schepping Gods en zijn daarom gelijkwaardig. De vrouw ontleent haar bestaansrecht niet aan de man. Dit schrijvend moet ik denken aan de klacht van een weduwe: ðToen mijn man nog leefde had ik veel contacten. We kregen veel bezoek en werden vaak uitgenodigd. Nu hij er niet meer is zie ik bijna niemand meer. Het lijkt wel of ik zonder mijn man niet meer de moeite waard benö. De vrouw ontleent haar waarde niet aan de man. Ook het scheppingsverhaal uit Gen. 2, waarin verteld wordt dat de vrouw gemaakt is uit de rib van de man, geeft tot deze gedachte geen aanleiding. De vrouw mag dan gemaakt zijn uit Adams rib. Maar Adam had er op geen enkele wijze de hand in. Hij wist niet eens wat er gebeurde toen het gebeurde. Hij lag te slapen. Na afloop kon hij alleen vol verbazing constateren: ðBeen van mijn gebeente en vlees van mijn vleesö (Gen. 2:23). De vrouw is voor honderd procent Gods werk. Daaraan ontleent zij haar eigen recht van bestaan en haar eigen waarde. De gemeenschap tussen man en vrouw is een gemeenschap tussen gelijkwaardige partners. Als vanzelf denk je hierbij ogenblikkelijk aan de man/vrouw verhouding in het huwelijk. Maar het reikt verder. Ik denk hierbij ook aan de gemeente. Aan de manier waarop in de gemeente mannen en vrouwen samen God loven en dienen, samen de gaven die de Geest schenkt delen, en zó het ene Lichaam van Christus vormen. In de eenheid tussen mannen en vrouwen in het éne Lichaam van Christus, wordt de mens als beeld Gods zichtbaar.

Niet via heren.

De gemeenschap tussen mannen en vrouwen in de gemeente is een gemeenschap tussen gelijkwaardige partners. Met ðgelijkwaardigö bedoel ik dat ze beiden op een even persoonlijke en directe wijze met de Heer der gemeente in verbinding staan. De verbindingslijn van Christus met de vrouw loopt niet via de man. De Heer communiceert niet via heren met vrouwen. Hij doet dat rechtstreeks. Dat doet Hij in het werk der wedergeboorte. Gelukkig kunnen vrouwen zonder bemiddeling van een man tot geloof komen. Dat doet Hij óók in het gemeentewerk. De Heer schenkt vrouwen gaven en bekwaamheden. Welke man zal hiertegen kunnen protesteren? Welke broeder zal een zuster durven zeggen dat ze een kennelijke gave niet mag gebruiken? We moeten van tevoren ook niet al willen weten welke gaven Christus een vrouw schenkt. Hij is de Heer!

Glimlachen.

Soms moet je glimlachen om de wijze waarop mannen en vrouwen in de gemeente de man/vrouw relatie aan de orde stellen. Als je hoort dat in een gemeente tien broeders zich in afzondering gebogen hebben over het probleem van de plaats van de vrouw in de gemeente. Of als je in een kerkelijk blad leest: ðDe christelijke vrouwenvereniging X had prof. dr. A uitgenodigd haar in te leiden in het onderwerp: Wat mag de kerk van een vrouw verwachten?ö. Een man - en nog wel een hooggeleerde! - moet het vrouwen zeggen! Zoiets gaat op een bepaald ogenblik natuurlijk mis. Een man kan vrouwen alleen met mannenogen bezien. En daarom ziet hij veel niet of verkeerd. Vandaar dat het krantenbericht over de lezing van prof. dr. A vervolgt met: ðDe spreker ging in zijn betoog uit van het anders zijn van de vrouwö. Een typische mannenopmerking: ðDe vrouw is andersö. De mannenkijk op vrouwen wordt dan een argument in de discussie over de plaats van de vrouw. Zulke dingen gebeuren als de Heer niet volledig heer kan zijn!

Ontdekken en aanvaarden.

De eenheid tussen mannen en vrouwen in de gemeente is een eenheid in Christus. Hij heeft deze eenheid in zijn hand. Hij deelt gaven en taken uit. Aan mannen en vrouwen. Als mannen en vrouwen elkaar aanvaarden met de kennelijke gaven en bekwaamheden die de Heer hun geschonken heeft, zijn ze één in Christus. Waar Christus geen Heer is, zijn mannen en vrouwen gewikkeld in een onderlinge strijd om de heerschappij. Wie geen Heer heeft probeert zichzelf als heer over anderen op te werpen. Zowel de eeuwenlange onderdrukking van de vrouw door de

man als de emancipatiestrijd van de vrouw zijn hier voorbeelden van. Onder de heerschappij van Christus eindigt deze strijd tussen mannen en vrouwen. Zoals er ook de strijd eindigt tussen Joden en Grieken, en tussen slaven en vrijen. δ In Christus is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk, gij zijt immers allen één in Christus δ (Gal. 3:28). Waar Christus Heer is kunnen mannen en vrouwen elkaar slechts aanvaarden zoals Hij hen aan elkaar geeft. Zoals Adam Eva slechts kon aanvaarden met een dank u wel aan God.

Tot slot enkele vragen om het praktisch te maken. Welke conclusies moet je als gemeente trekken als een zuster gaven blijkt te hebben om de Schrift uit te leggen? Hoe moet een broeder het verwerken als op een gemeentevergadering een zuster het verlossende woord spreekt? Wat moet een gemeente doen als er geen geschikte broeders voor het ouderlingschap beschikbaar zijn, terwijl er zusters zijn met duidelijke gaven voor het pastoraat?

Olof de Vries